

Arrest

**nr. 131 725 van 21 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VODDERIE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 september 2009 een aanvraag in van een visum type D in functie van zijn Belgische stiefvader.

1.2. Verzoeker werd op 10 mei 2010 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 15 maart 2012 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep tot nietigverklaring in dat door de Raad werd verworpen (RvV 6 november 2013, nr. 113 393).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 13 oktober 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan op 14 oktober 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: T.(...)

voornaam: N.(...) S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 09/05/2012 (verlengd tot 05/03/2014).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging als descendent in functie van zijn Belgische stiefvader volgens artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980. Op 10/05/2010 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 15/04/2015. Het verblijf van de moeder van betrokkene werd ingetrokken op basis van fraude. Zij werd immers op 24/02/2011, samen met de stiefvader van betrokkene, veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven. Op 15/03/2012 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Deze beslissing is op 09/05/2012 aan betrokkene betekend. Op 06/06/2012 heeft betrokkene vervolgens een beroep tegen de beslissing van DVZ. Dit beroep werd definitief verworpen op 06/11/2013 door RVV.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 09/05/2012 (verlengd tot 05/03/2014). Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van geldige identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem/haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn/haar nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 09/05/2012 (verlengd tot 05/03/2014). Betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging als descendent in functie van zijn Belgische stiefvader volgens artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980. Op 10/05/2010 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 15/04/2015. Het verblijf van de moeder van betrokkene werd ingetrokken op basis van fraude. Zij werd immers op 24/02/2011, samen met de stiefvader van betrokkene, veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven. Op 15/03/2012 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Deze beslissing is op 09/05/2012 aan betrokkene betekend. Op 06/06/2012 heeft betrokkene vervolgens een beroep tegen de beslissing van DVZ. Dit beroep werd definitief verworpen op 06/11/2013 door RVV.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 13 oktober 2014 eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 14 oktober 2014 in kennis gesteld.”

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: T.(...)

voornaam: N.(...) S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Ethiopië

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee omdat:

o1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

□ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen op 09/05/2012 (verlengd tot 05/03/2014). Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch Grondgebied, dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Betrokkene deed een aanvraag gezinshereniging als descendent in functie van zijn Belgische stiefvader volgens artikel 40bis, §2, 3° van de wet van 15/12/1980. Op 10/05/2010 werd hij in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 15/04/2015. Het verblijf van de moeder van betrokkene werd ingetrokken op basis van fraude. Zij werd immers op 24/02/2011, samen met de stiefvader van betrokkene, veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven. Op 15/03/2012 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene. Deze beslissing is op 09/05/2012 aan betrokkene betekend. Op 06/06/2012 heeft betrokkene vervolgens een beroep tegen de beslissing van DVZ. Dit beroep werd definitief verworpen op 06/11/2013 door RVV.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

2.3. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeker geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.5. De verwerende partij stelt in haar exceptie dat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM geenszins kan worden aangenomen en loopt daarmee vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

“De uiterst dringende noodzakelijkheid blijkt duidelijk uit het feit dat verzoeker sedert 14 oktober 2014 worden vastgehouden in het gesloten centrum voor illegalen in Steenokkerzeel met het oog op hun uitwijzing

De behandeling van een gewone vordering tot schorsing zou niet dienstig zijn aangezien de (...).

Anderzijds blijkt ook dat verzoeker de nodige diligentie aan de dag heeft gelegd bij het indienen van zijn verzoekschrift”

3.2.2.2. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.2.3. De summiere uiteenzetting van verzoeker heeft uitsluitend betrekking op de verwijderingsmaatregel en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Aangezien de uiterst dringende noodzakelijkheid niet wordt aangetoond met betrekking tot het inreisverbod, wordt het middel niet besproken voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, dat handelt over de duur van dit inreisverbod.

3.2.2.4. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker op 14 oktober 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op de terugkeer naar zijn land van herkomst is het aannemelijk dat

een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13septies).

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "*middel*" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van de fair play. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

“Eerste onderdeel

Artikel 8 EVRM erkent in hoofde van ééniéder het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven.

De beslissing houdt echter geen rekening met het privé- en gezinsleven van verzoeker. De naaste Emilie van verzoeker alsook zijn kennissen verblijven allen in België.

Verzoeker is op 17-jarige leeftijd in België toegekomen.

Verzoeker wenst ten overvloede te herhalen dat hij zelf op geen enkele manier enige fraude heeft gepleegd. Thans wordt verzoeker als het ware bestraft voor de fouten van zijn moeder. Verzoeker kan thans moeilijk verantwoordelijk worden gesteld voor handelingen waarmee hij in zijn geheel niets te maken heeft. Verzoeker was immers minderjarig.

Uit het administratief dossier blijkt daarenboven tevens dat het centrum van zijn maatschappelijke leven, zijn sociale, affectieve en emotionele leven gevestigd is in België.

Een gedwongen uitwijzing zou een fundamentele inbreuk zijn op zijn privé- en familielevén dat beschermd wordt door artikel 8 E-V.R.M.

Nergens in de bestreden beslissing werd onderzocht of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid, enz. te beschermen opweegt tegen het door artikel 8 E-V.R.M- gewaarborgde recht op een ongestoord gezinsleven.

Evenmin werd afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering en de door die weigering veroorzaakte ontwrichting van het gezin van verzoeker.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken om verzoeker vast te houden en binnenkort te verwijderen van het grondgebied schendt bijgevolg manifest het recht van verzoeker op een privé en gezinsleven.

Tweede onderdeel

Artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepalen dat elke administratieve beslissing gemotiveerd moet worden met de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis ervan liggen. Deze motivering moet afdoende zijn, Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

De motiveringsplicht strekt er aldus toe de administratieve beslissing duidelijk bepaalt welke concrete overwegingen aan de basis van de beslissing liggen. De motivering moet toestaan aan de betrokkenen om kennis te nemen van de overwegingen zodat zij de draagwijdte hiervan kunnen begrijpen. De motivering kan geen standaardformulering zijn.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen» dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft

Het is juist in zaken als deze dat de motivering van groot belang is want er is enkel een annulatieberoep mogelijk tegen de genomen beslissing zonder dat er enige instantie is die ten gronde de beslissing kan herbekijken, Daarbij komt nog het feit dat de gevolgen van een dergelijke beslissing een enorme impact hebben op het leven van de betrokkene.

De motivering moet in rechte en in feite evenredig zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu weegt het belang in hoofde van de Belgische Staat bij de uitvoering van de bestreden beslissing niet op tegen het nadeel dat aan verzoekers wordt berokkend.

De bestreden beslissing berust derhalve op foute motieven.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie moet zoals elke administratieve overheid het zorgvuldigheidsbeginsel in acht nemen, Hij moet een volledig en ernstig onderzoek voeren voordat hij iemand op zo'n korte termijn het land uitzet.

Hij moet met andere woorden handelen zoals een normaal voorzichtige en vooruitziende overheidsinstantie.

De Staatssecretaris heeft hierin gefaald -of heeft minstens een manifeste beoordelingsfout gemaakt-aangezien hij zijn beslissing heeft genomen zonder enig onderzoek.

Zo worden een aantal essentiële eiennetten volkomen uit het oog verloren in de bestreden beslissingen: verzoeker kwam immers op 17-jarige leeftijd naar België als niet-begeleide minderjarige.

Ondertussen heeft verzoeker het centrum van zijn privé- en gezinsleven in België, Verzoeker wenst ten overvloede te herhalen dat hij zelf op geen enkele manier enige fraude heeft gepleegd. Thans wordt verzoeker als het ware bestraft voor de fouten van zijn moeder.

Verzoeker kan thans moeilijk verantwoordelijk worden gesteld voor handelingen waarmee hij in haar geheel niets te maken heeft. Verzoeker was immers minderjarig.

De beslissing is op zijn minst kennelijk onredelijk te noemen, gelet op de enorme impact die de beslissing heeft op het leven van verzoeker en staat allerm minst in proportie met het nagestreefde doel ervan,

Verzoeker vormt immers geen enkel gevaar voor de openbare orde of veiligheid.”

3.3.2.3. Het beginsel van de fair play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker maakt in zijn middel op geen enkele manier geloofwaardig dat de gemachtigde van de staatssecretaris blijk zou hebben gegeven van vooringenomenheid bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.2.3. De Raad kan een beslissing enkel strijdig bevinden met het redelijkheidsbeginsel wanneer die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3.2.6. Zowel bij het beoordelen van het redelijkheidsbeginsel als bij de beoordeling van de zorgvuldigheids- en de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als juridische grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)”*

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, waarin het volgende gestipuleerd staat:

“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.”

3.3.2.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert de verwerping van het beroep tegen de beëindiging van zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (zie punt 1.3), niet langer over geldige verblijfsdocumenten beschikte, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden vaststelde dat hij op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Verzoeker maakt met zijn theoretisch betoog over de motiveringsplicht niet aannemelijk dat de voorwaarden om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° of van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet in casu niet voorhanden zouden zijn, noch dat de beslissing zou berusten op *“foute motieven”*, zoals hij beweert.

3.3.2.9. Waar verzoeker laat uitschijnen dat het om een standaardmotivering zou gaan en dat geen rekening zou zijn gehouden met de impact van de maatregel op het leven van betrokkene, wijst de Raad erop dat in de beslissing uitvoerig wordt ingegaan op de individuele situatie van verzoeker zodat hij op dit punt hoegenaamd niet kan worden bijgetreden. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.3.2.10. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht beweert verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met een aantal essentiële elementen. Zo meent verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij op 17-jarige leeftijd als niet-begeleide minderjarige vreemdeling naar België kwam. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker een visum aanvraag in Addis Abeba toen hij reeds meerderjarig was, zodat de onzorgvuldigheid die verzoeker meent te ontwaren feitelijke grondslag ontbeert. Verzoeker klaagt zich er verder over dat hij gestraft wordt voor de fouten van zijn moeder. De Raad merkt echter op dat de beslissing waarbij een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf niet het voorwerp uitmaakt van de thans voorliggende vordering. De loutere bewering dat de maatregel disproportioneel is, volstaat niet om de beslissing kennelijk onredelijk te achten. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat bij het nemen ervan met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden.

3.3.2.11. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21). Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

3.3.2.12. Verzoeker beweert dat zijn naaste familie en kennissen in België verblijven, maar hij maakt dit op geen enkele manier concreet. Hij maakt dus geen beschermenswaardig gezinsleven aannemelijk in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hetzelfde geldt voor zijn beweringen dat het centrum van zijn maatschappelijke, sociale, affectieve en emotionele leven in België gesitueerd is. Het gebrek aan elk begin van bewijs van een privé- en/of gezinsleven op Belgisch grondgebied heeft tot gevolg dat de bestreden beslissing onmogelijk als een inmenging in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden

beschouwd. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker en zijn gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744).

3.3.2.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing is gestoeld op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. De motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit en verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de gemachtigde van de staatssecretaris blijk heeft gegeven van kwade trouw.

Het enig middel is prima facie ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift oppert verzoeker het volgende in verband met het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing zou tot gevolg hebben dat verzoeker verplicht zou worden om terug te keren naar haar land van oorsprong.

De bestreden beslissing is rechtstreeks grievend voor verzoeker.

Ingevolge het bevel om het grondgebied te verlaten wordt het verzoeker immers onmogelijk gemaakt nog langer op het Belgische grondgebied te verblijven waar zijn kennissen en familie, verblijven.

Verzoeker heeft immers reeds de nodige inspanningen geleverd met het oog op zijn inburgering. Dit alles dreigt zonder meer verloren te gaan.

Verzoeker beschikt aldus over een evidentelijk moeilijk te herstellen nadeel, nu het zelfbeschikkingsbeginsel in haar hoofde geschonden wordt

Een verplichte terugkeer naar het land van herkomst zou dan ook- abrupt en voor onbepaalde tijd - een einde stellen aan het gezinsleven van verzoekers en bij gevolg een schending uitmaken van verzoekers recht op privé - en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Krachtens artikel 8 lid 2 EVRM kan een maatregel die het recht op privé- en gezinsleven verstoort enkel en alleen worden toegelaten indien ze gerechtvaardigd is "in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare or de en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

In deze zaak is het duidelijk dat de verplichting voor verzoeker om terug te keren naar haar land van herkomst, deze toets niet doorstaat

De Raad van State heeft meermaals benadrukt dat de uitzonderingen op artikel 8 EVRM strikt moeten worden geïnterpreteerd (o,a- Rv.St nr- 61.972,25 september 1996, Rev.dr.étr. 1996, 75 en R.v.St nr-100-587, <http://www.raadvst-consetatbe>).

Nergens in de bestreden beslissing werd onderzocht of de noodzaak om in de democratische samenleving de openbare orde, de openbare veiligheid» enz. te beschermen opweegt tegen het door artikel 8 EV.R.M, gewaarborgde recht op een ongestoord familieleven, Evenmin werd afgewogen of er evenredigheid bestaat tussen de motieven van de weigering en de door die weigering veroorzaakte ontwrichting van het familieleven van verzoeker.

Verzoeker heeft dus een evidentelijk belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Zulks vormt een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel voor verzoeker."

3.4.2.2. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing de ontwrichting van zijn familieleven tot gevolg zou hebben, terwijl het bestaan van een effectief privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied op geen enkele manier concreet wordt gemaakt. Verzoeker beperkt zich immers tot de erg vage bewering dat zijn kennissen en familie op het Belgisch grondgebied verblijven en tot de stelling dat zijn inspanningen inzake inburgering verloren zouden gaan. Van al deze beweringen ligt geen enkel bewijs voor. De Raad merkt trouwens op dat uit het administratief verslag van de politie van Leuven bij de interceptie van verzoeker op 13 oktober 2014 (PV nr. LE.55.LC.027715/2014), dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker vrijwillig zou willen terugkeren naar Ethiopië, hetgeen haaks staat op het thans aangevoerde nadeel.

3.4.2.3. Zoals de verwerende partij aangeeft in haar nota met opmerkingen, beperkt verzoeker zich tot vage beschouwingen en werd geen enkel concreet nadeel aangebracht. Bij de bespreking van de middelen werd de aangevoerde schending van de artikelen 8 van het EVRM niet aannemelijk geacht, zodat verzoeker hieruit geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan puren. Er is dan ook geen sprake van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN